

2. Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах : Закон України від 5 липня 1994 р. № 80/94-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 31.
3. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 5 жовтня 2017 р. № 2163-VIII. *Голос України*. 2017. № 208.
4. Нізовцев Ю.Ю. Щодо окремих проблем уніфікації понятійно-термінологічного апарату кібербезпеки. *Актуальні проблеми управління інформаційною безпекою держави* : зб. тез наук. доп. наук.-практ. конф., м. Київ, 30 березня 2018 р. Київ : Нац. акад. СБУ, 2018. 408 с.
5. Гиркіна О.О., Семенов В.М. Сучасні аспекти забезпечення інформаційної безпеки України. *Юридичні науки*. 2014. С. 234–239.
6. Залевська І.І. Інформаційна безпека України в сучасних умовах: політичний аспект : дис. ... канд. політ. наук : 23.00.02. Одеса, 2012. 177 с.
7. Звіт Державної фіскальної служби України за 2018 рік. URL: <http://sfs.gov.ua/data/files/240396.pdf>.

СКОЧИЛІАС-ПАВЛІВ О. В.,

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри адміністративного та
інформаційного права
(Навчально-науковий інститут права,
психології та інноваційної освіти
Національного університету
«Львівська політехніка»)

УДК 342.951:61

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736-2019-5-2-15>

ПРАВОВИЙ СТАТУС МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ: ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

У статті розглядаються проблеми правового статусу медичних працівників. Зазначено, що одним із важливих суб'єктів правовідносин, що виникають у сфері охорони здоров'я, виступає медичний працівник, праця якого безпосередньо пов'язана з реалізацією гарантованого Конституцією України права на охорону здоров'я, медичну допомогу і медичне страхування. У свою чергу, серед основних факторів, що зумовлюють соціальну стабільність серед населення, є належне регулювання правового статусу медичних працівників. На жаль, доводиться констатувати, що наявне регулювання правового статусу медичних працівників в Україні не відповідає рівню розвитку суспільних відносин у сфері охорони здоров'я, не достатньою мірою враховує конкретні аспекти медичної діяльності, не забезпечує якісний лікувальний процес, не створює режиму для ефективної реалізації медичними працівниками їхніх прав та обов'язків. Усе це пов'язано з відсутністю належного закріплення та гарантій реалізації адміністративно-правового статусу медичних працівників, особливо в частині захисту прав, свобод та інтересів.

Зазначається, що в юридичній літературі поняття «правовий статус» розглядають як сукупність суб'єктивних юридичних прав та обов'язків, гарантій здійснення прав і обов'язків. Водночас правовий статус конкретної фізичної особи можна розглядати як суму загального, спеціального, індивідуального статусів, співвідношення яких варіює залежно від конкретних ситуацій.

Адміністративно-правовий статус як різновид правового статусу визначається правниками як комплекс певних суб'єктивних прав і обов'язків, які закріплено за відповідними суб'єктами адміністративно-правовими нормами. Відповідно, виділяють такі структурні (юридичні) елементи адміністративно-правового статусу, зокрема, медичних працівників: публічні суб'єктивні права та юридичні обов'язки, обсяг і характер правосуб'єктності (дієздатності та правоздатності), адміністративна, у деяких випадках – дисциплінарна, відповідальність.

Слід погодитись із думками тих науковців, які вважають, що на сучасному етапі слід прийняти Закон України «Про права медичних і фармацевтичних працівників», який би містив положення про засади діяльності, статус, функції суб'єктів державного контролю щодо дотримання прав медичних і фармацевтичних працівників, а також закріпив би перелік юридичних механізмів захисту прав медичних і фармацевтичних працівників в Україні.

Ключові слова: правовий статус, медичний працівник, адміністративно-правовий статус, охорона здоров'я, забезпечення прав.

The article deals with the problems of legal status of medical workers. One of the important subjects of the legal relationship arising in the field of health care is a medical worker whose work is directly related to the realization of the right to health care, medical care and health insurance guaranteed by the Constitution of Ukraine. In turn, among the main factors that determine social stability among the population is the proper regulation of the legal status of health workers. Unfortunately, it is necessary to state that the existing regulation of the legal status of medical workers in Ukraine does not correspond to the level of development of public relations in the sphere of health care, does not sufficiently take into account specific aspects of medical activity, does not provide a quality medical process, does not create a regime for effective implementation of medical workers of their rights and responsibilities. All this is due to the lack of proper consolidation and guarantees of the implementation of the administrative and legal status of medical workers, especially in the field of protection of rights, freedoms and interests.

It is noted that the definition of «legal status» is considered in the legal literature as a set of subjective legal rights and obligations, guarantees of the exercise of rights and obligations. At the same time, the legal status of a particular individual can be considered as the sum of general, special, individual statuses, the ratio of which varies depending on specific situations.

Administrative and legal status, as a kind of legal status, is defined by lawyers as a set of certain subjective rights and obligations, which are assigned to the relevant subjects of administrative law. Accordingly, there are the following structural (legal) elements of administrative and legal status, including medical professionals: public subjective rights and legal responsibilities, the scope and nature of legal personality (legal capacity and capacity), administrative, in some cases, disciplinary responsibility.

It is necessary to agree with the opinions of those scientists who consider that at the present stage the Law of Ukraine “On the rights of medical and pharmaceutical workers” should be adopted, which would contain provisions on the principles of activity, status, functions of the subjects of state control regarding observance of the rights of medical and pharmaceutical workers and consolidated the list of legal mechanisms for protecting the rights of medical and pharmaceutical workers in Ukraine.

Key words: legal status, medical worker, administrative and legal status, health care, protection of rights.

Вступ. В умовах сучасного розвитку українського суспільства надзвичайної актуальності набуває проблема правового регулювання відносин у сфері охорони здоров'я. Це зумовлено не тільки недостатнім фінансуванням медичних закладів, низькою заробітною платою медичних працівників, недосконалим кадровим забезпеченням, але й, зокрема, недоліками правового регулювання прав людини та медичних працівників у сфері охорони здоров'я. Тож пріоритетним напрямом державної діяльності є удосконалення системи охорони здоров'я. Одним із важливих суб'єктів правовідносин, що виникають у цій сфері, виступає медичний працівник, праця якого безпосередньо пов'язана з реалізацією гарантованого Конституцією України права на охорону здоров'я, медичну допомогу і медичне страхування. У свою чергу, серед основних факторів, що зумовлюють соціальну стабільність серед населення, є належне регулювання правового статусу медичних працівників.

На жаль, доводиться констатувати, що наявне регулювання правового статусу медичних працівників в Україні не відповідає рівню розвитку суспільних відносин у сфері охорони здоров'я, недостатньою мірою враховує конкретні аспекти медичної діяльності, не забезпечує якісний лікувальний процес, не створює режиму для ефективної реалізації медичними працівниками їхніх прав та обов'язків.

Значний внесок у вивчення проблем належного регулювання правового статусу медичних працівників зробили такі науковці як, С.Б. Булеца, І.В. Венекдітова, В.О. Галай, З.С. Гладун, І.А. Голованова, Р.Ю. Гревцова, І.С. Демченко, Г.Р. Дзвонів, Н.О. Коротка, В.П. Лисак, Т.В. Лісніча, У.Б. Лущик, Р.А. Майданик, Х.В. Майкут, Л.М. Матюхіна, Н.І. Махонько, Г.Я. Оверко, В.М. Пашков Т.М. Підлубна, Л.О. Самілик, І.Я. Сенюта, С.Г. Стеценко, Н.В. Устименко та інші.

Постановка завдання. Сьогодні є серйозна проблема регулювання правового статусу не тільки пацієнтів, але й медичних працівників. У зв'язку з цим необхідно розробити досконалий механізм регулювання правового статусу медичних працівників, спрямований на підвищення інтересу в удосконалюванні професійних знань, активізацію творчого потенціалу останніх і, як наслідок, забезпечення прав та законних інтересів осіб, які звертаються за медичною допомогою або потребують її. Саме тому основним завданням статті є дослідження проблем, які стосуються механізму регулювання правового статусу медичних працівників.

Результати дослідження. Проблеми правового регулювання та пошук шляхів їх вирішення не можуть бути розкриті повністю без аналізу правового статусу такого важливого суб'єкта правових відносин у сфері медицини, як медичний працівник, особливість якого зумовлена передусім специфічним видом діяльності, а саме – наданням медичної допомоги.

У юридичній літературі поняття «правовий статус» розглядають як сукупність суб'єктивних юридичних прав та обов'язків, гарантій здійснення прав і обов'язків. Водночас правовий статус конкретної фізичної особи можна розглядати як суму загального, спеціального, індивідуального статусів, співвідношення яких варіюється залежно від конкретних ситуацій.

Для прикладу, загальний (конституційний) статус людини як громадянина держави закріплений в Основному законі. Він є загальним, спільним та ідентичним для всіх, незалежно від національності, релігійних переконань, соціального стану. Також загальний (конституційний) статус характеризується стабільністю і визначеністю, передбачає рівність прав і обов'язків громадян, рівність їх перед законом. Ба більше, такий вид статусу є основою для набуття певних суб'єктивних прав, покладення обов'язків і понесення відповідальності.

У свою чергу, спеціальний статус характерний для тих осіб, які є представниками тієї чи іншої соціальної групи, відокремленої за певними юридично важливими підставами (родом діяльності, віком та ін.). Такий вид правового статусу зумовлений особливостями становища людини і потребами її конкретної функціональної діяльності (студент, пенсіонер, військовослужбовець, інвалід, посадова особа тощо), саме тому спеціальний статус не є постійним і має перехідний характер. Також для осіб зі спеціальним статусом характерним є надання додаткових та особливих прав і обов'язків відповідно до законів та інших нормативних актів.

На відміну від загального (конституційного) та спеціального статусів, індивідуальний – статус конкретної людини, пов'язаний з її особистими якостями, здібностями і фізичними характеристиками (стать, вік, сімейний стан, стан здоров'я тощо) [1, с. 59–60].

Складність взаємин між індивідом і державою або іншими особами, зафіксовані у юридичній формі (права, свободи та обов'язки), становлять правовий статус особи, що відображає особливості соціокультурного суспільства, демократичні відносини та законність. З латинської мови «status» означає «становище» [2, с. 545].

Слід зазначити, що думки щодо визначення поняття «правовий статус» серед науковців відрізняються. Наприклад, О.В. Зайчук та Н.М. Оніщенко вважають, що правовий статус є системою прав, свобод, інтересів та обов'язків суб'єкта відносин у суспільстві, встановлених законом і гарантованих державою [3, с. 366]. Ю.С. Шемшученко вказує, що правовий статус є сукупністю прав і обов'язків фізичної або юридичної особи [4]. Водночас О.І. Скакун розглядає правовий статус людини як юридично закріплене становище в суспільстві, відповідно до якого фізична особа як суб'єкт права вступає у правовідносини, координує свою діяльність і поведінку в суспільстві [1, с. 57]. В.А. Довбиш вказує, що відповідно до чинної концепції правовий статус особи є сукупністю прав та обов'язків особи, які є юридично гарантованими. Дослідник розглядає право як суб'єктивне (здатність людини вирішувати, яку поведінку застосувати для досягнення певних матеріальних чи нематеріальних цінностей) та об'єктивне (правові норми поведінки), а обов'язки – як міру поведінки людини [5].

О.О. Маркова визначає сукупність прав і свобод, моральних норм і привілеїв, пов'язаних із здійсненням певної соціальної ролі (поведінки), такими як соціальний статус особи або групи в суспільстві [6, с. 306]. А.В. Малько пропонує ширше визначення поняття правового статусу. Зокрема, вчений описує його як категорію складної інтеграції, через яку вона відображає взаємозв'язок суб'єктів суспільства, окремих осіб і суспільства, громадянина та держави тощо [7, с. 73].

Адміністративно-правовий статус як різновид правового статусу трактується вченими-правниками як комплекс певних суб'єктивних прав і обов'язків, які закріплені за відповідними суб'єктами адміністративно-правовими нормами; права та обов'язки особи, встановлені законодавством, разом з обсягом і характером правосуб'єктності цієї особи; сукупність прав та обов'язків, встановлених законодавчими актами, які гарантують участь громадян в управлінні державними справами, задоволення особистих і суспільних інтересів; сукупність прав і свобод людини, закріплених у правилах адміністративного права, комплекс обов'язків, гарантії реалізації прав і обов'язків та механізм їх охорони державою [8, с. 194; 9, с. 272; 10, с. 58].

Проаналізувавши наведені вище визначення поняття, можемо виділити структурні (юридичні) елементи адміністративно-правового статусу, зокрема, медичних працівників. По-перше, це публічні суб'єктивні права та юридичні обов'язки; по-друге – обсяг і характер правосуб'єктності (дієздатності та правоздатності); по-третє – адміністративна, у деяких випадках – дисциплінарна, відповідальність.

Багато робіт присвячено вивченню структурних елементів адміністративно-правового статусу, однак думки вчених відрізняються. Наприклад, В.М. Антошин, досліджуючи правовий статус військового комісара, як структурні елементи виділяє службу правоздатність і дієздатність, які виникають у момент вступу особи в службово-правові відносини [11, с. 13–14]. Скажімо, що ця позиція видається неповною. Зі свого боку, О.В. Сергієнко виділяє низку елементів: правові норми та принципи, що встановлюють правовий статус; підстави, порядок набуття або припинення статусу; компетенцію; правосуб'єктність; обмеження та гарантії, встановлені законом; внутрішньо-організаційні відносини; відповідальність [12, с. 181]. С.В. Шестаков досить коротко висловив свою думку про елементи: обов'язки, права та юридична відповідальність [13, с. 25].

Отже, для медичних працівників характерний спеціальний статус, який конкретизує загальний на рівні окремої соціальної групи, причому такий правовий статус медичних працівників регулюється в Україні чинними законами та підзаконними нормативно-правовими

актами (статутами, положеннями і так далі) в обсязі, необхідному для виконання завдань, що поставлені перед ними.

У профільному Законі України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» від 19 листопада 1992 р. № 2801-ХІІ (далі – Основи законодавства про охорону здоров'я) закріплено положення про те, що медична допомога (екстрена, первинна, вторинна (спеціалізована), третинна (високоспеціалізована), паліативна, медична реабілітація) забезпечується відповідно до медичних показань професійно підготовленим медичним персоналом, який перебуває у трудових відносинах із установами охорони здоров'я, які надають медичну допомогу відповідно до ліцензії, отриманої в установленому законодавством порядку, а також фізичними особами-підприємцями, які зареєстровані та отримали відповідну ліцензію згідно із законом. У свою чергу, в ст. 74 Основ законодавства про охорону здоров'я міститься уточнення, що, зокрема, медичною і фармацевтичною діяльністю можуть займатися лише ті особи, які мають відповідну спеціальну освіту і відповідають єдиним кваліфікаційним вимогам [14].

У літературі є різні класифікації суб'єктів медичної діяльності. Терміносполучення «медичний працівник» ємне й охоплює різних суб'єктів: лікарів, молодших спеціалістів із медичною освітою, молодших медичних сестер. Зважаючи на аналіз чинного законодавства, можна здійснити класифікацію медичних працівників за освітнім складником, а саме: 1) особи, які мають медичну освіту: лікарі та молодші спеціалісти з медичною освітою (акушерка, сестра медична, сестра медична операційна тощо); 2) особи, які не мають медичної освіти: молодші медичні сестри з догляду за хворими, молодші медичні сестри (санітарка-прибиральниця тощо).

У системі вітчизняного законодавства про охорону здоров'я немає нормативного акта, який би чітко регламентував перелік посад молодших спеціалістів із медичною освітою та спеціалістів без медичної освіти в закладах охорони здоров'я. Проте перелік лікарських, провізорських посад і посад молодших спеціалістів із фармацевтичною освітою в закладах охорони здоров'я нормативно встановлено у Наказі Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження переліків закладів охорони здоров'я, лікарських, провізорських посад, посад молодших спеціалістів із фармацевтичною освітою, посад професіоналів у галузі охорони здоров'я та посад фахівців у галузі охорони здоров'я в закладах охорони здоров'я» від 28 жовтня 2002 р. № 385 [15]. Звичайно, цю нормативну прогалину треба заповнити, аби уникнути різнотлумачень і чітко визначити обсяг терміносполучення «медичний працівник».

Специфіка правовідносин у сфері надання медичної допомоги породжує особливості суб'єктного складу, коли, крім медичних працівників, до цього кола належатимуть інші суб'єкти. Для прикладу, це яскраво простежується в такому правовому інституті, як лікарська таємниця. Суб'єктами є медичні працівники та інші особи, яким у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків чи громадською діяльністю стало відомо про відомості, що є об'єктом лікарської таємниці. Це питання також потребує свого нормативного вирішення.

Отже, право на медичну і фармацевтичну діяльність в Україні мають особи, які здобули вищу або середню медичну або фармацевтичну освіту, мають диплом, а також сертифікат спеціаліста та ліцензію на здійснення медичної або фармацевтичної практики.

О.С. Щукін, аналізуючи правовий статус медичних працівників за трудовим законодавством, розглядає поняття медичного працівника у широкому та вузькому розуміннях. У широкому сенсі медичним працівником є особа, яка здійснює медичну діяльність на законних підставах. У вузькому – як окрема категорія найманих працівників, які виконують певну роботу; це фізична особа (громадянин України або іноземний громадянин), яка здобула вищу, середню медичну або фармацевтичну освіту та пройшла спеціальну підготовку або перепідготовку, відповідає єдиним кваліфікаційним вимогам, що підтверджується чинними документами (сертифікатом спеціаліста), взяла на себе етичне зобов'язання знати і виконувати вимоги медичної деонтології та уклала трудовий договір із медичною установою, яка має відповідну ліцензію на здійснення медичної діяльності [16, с. 9].

Подібний зміст у поняття «медичний працівник» вкладає Г.В. Чеботарьова, яка при цьому відокремлює три його обов'язкові ознаки, за яких особа повинна: виконувати професійні функції у відповідній медичній спеціальності, безпосередньо, на професійній основі надавати медичну допомогу чи медичні послуги; бути в трудових відносинах із закладом охорони здоров'я або брати участь у підприємницькій діяльності та мати відповідну ліцензію; може підтвердити свою медичну кваліфікацію [17, с. 29].

Варто зауважити, що у національному законодавстві немає визначення поняття «медичний працівник». Ба більше, в Основах законодавства про охорону здоров'я, Наказі МОЗ від 19 березня 2018 р. № 503 «Про затвердження Порядку вибору лікаря, який надає первинну медичну допомогу, та форми декларації про вибір лікаря, який надає первинну медичну допомогу» домінують такі поняття, як «лікар загальної практики», «сімейний лікар», «лікар, що надає первинну медичну допомогу», «лікуючий лікар», «лікарі інших спеціальностей» без їх тлумачення.

З огляду на неоднозначність думок щодо розуміння поняття медичних працівників, неврегульованості їхнього правового статусу видається доцільним підтримати тих науковців, які вважають, що на сучасному етапі розвитку держави є необхідність у прийнятті спеціального закону, який би регулював зазначені питання.

На думку В.М. Безпрозванної, таким документом має стати Закон України «Про права медичних і фармацевтичних працівників», який би містив положення про засади діяльності, статус, функції суб'єктів державного контролю щодо дотримання прав медичних і фармацевтичних працівників, а також закріпив перелік юридичних механізмів захисту прав медичних і фармацевтичних працівників в Україні, конкретизував тлумачення понять «лікарська помилка» та «права медичних працівників» [18, с. 117].

Висновки. Сьогодні чинне законодавство України в галузі охорони здоров'я визнає пріоритетним напрямом діяльності держави гарантування прав не тільки пацієнтів, а й медичних працівників. Однак питання щодо правового статусу медичних працівників як сукупності прав, обов'язків і відповідальності залишається одним із найпроблемніших і потребує свого негайного вирішення шляхом прийняття відповідних законів.

Список використаної літератури:

1. Скакун О.Ф. Теорія держави і права : підручник. 2-е вид. Київ : Алерта; КНТ, 2010. 520 с.
2. Словник іншомовних слів / уклад.: С.М. Морозов, Л.М. Шкарапута. Київ : Наукова думка, 2000. 680 с.
3. Зайчук О.В., Оніщенко Н.М. Теорія держави і права. Академічний курс : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2008. 688 с.
4. Шемшученко Ю.С. Юридична енциклопедія : в 6 т. / редкол.: Ю.С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. Київ : Українська енциклопедія, 1998. URL: <http://leksika.com.ua/19980614/legal/>.
5. Довбиш В.А. Правовий статус вітчизняних поліцейських: необхідність вдосконалення : матеріали XLV наук.-техн. конф. підрозділів Вінницького національного технічного університету (НТКП ВНТУ–2016). Електронне мережне наукове видання : збірник доповідей. Вінниця : ВНТУ, 2016. URL: <https://conferences.vntu.edu.ua>.
6. Маркова О.О. Захист суб'єктивних прав і законних інтересів при застосуванні форм договірної регулювання відносин. *Форум права*. 2013. № 3. С. 340–346. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2013_3_57.
7. Малько А.В., Матузов Н.И. Теория государства и права : учебник. Москва : Юристъ, 1996. 397 с.
8. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник у 2 т. / за ред. В.Б. Авер'янова. Т. 1 : Загальна частина. Київ : Юридична думка, 2004. 584 с.
9. Ківалов С.В., Біла Л.Р. Адміністративне право України : навч.-метод. посібник. 4-е вид., перероб. і доп. Одеса : Фенікс, 2008. 388 с.

10. Адміністративне право України : підручник / Ю.П. Битяк, В.М. Гаращук, О.В. Дьяченко та ін. ; за ред. Ю.П. Битяка. Київ : Юрінком Інтер, 2006. 635 с.
11. Антошин В.М. Адміністративно-правовий статус військового комісара : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2013. 21 с.
12. Сергієнко О.В. Правовий статус посадових осіб місцевого самоврядування: теоретико-правовий аспект. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2009. Вип. 18. С. 176–185.
13. Шестаков С.В. Адміністративно-правовий статус працівника міліції : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2004. 205 с.
14. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19 листопада 1992 р. № 2801-ХІІ. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>.
15. Про затвердження переліків закладів охорони здоров'я, лікарських, провізорських посад, посад молодших спеціалістів з фармацевтичною освітою, посад професіоналів у галузі охорони здоров'я та посад фахівців у галузі охорони здоров'я з у закладах охорони здоров'я : Наказ МОЗ України від 28 жовтня 2002 р. № 385. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1207-vii>.
16. Щукін О.С. Правовий статус медичних працівників за трудовим законодавством України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.05. Одеса, 2005. 26 с.
17. Чеботарьова Г.В. Кримінально-правова охорона правопорядку у сфері медичної діяльності : автореф. дис. ... д-ра. юрид. наук : 12.00.08. Київ, 2011. 49 с.
18. Безпрозванна В.М. Право на медичну діяльність та правовий статус медичних організацій (до проблеми державного регулювання прав медичних працівників). *Економіка та держава*. 2010. № 10. С. 116–117.

ЩУПАКІВСЬКИЙ Р. В.,

докторант докторантури та ад'юнктури
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736-2019-5-2-16>

ПРОЦЕДУРИ ПРИТЯГНЕННЯ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙ

Стаття присвячена аналізуванню категорії процедури притягнення до адміністративної відповідальності за правопорушення в телекомунікаційній сфері.

Автор у статті зауважив, що адміністративні стягнення, головним із яких є штраф, накладаються в рамках, які встановлені нормативно-правовими актами, що передбачають відповідальність за здійснене правове порушення, в точному співвідношенні до КУпАП. Накладення адміністративного стягнення в телекомунікаційній сфері є важливим і досить відповідальним процесом, що вимагає від органів та їхніх посадових осіб урахування встановлення особи правопорушника, ступеня вини, майнового стану, а також характеру правового порушення заради правильного використання до кожного правопорушника належного заходу адміністративного примусу.

У статті автор відмічає, що справи стосовно правових порушень у рамках телекомунікаційної галузі розв'язуються та розглядаються в провадженні

